

Sygn. akt VIII **Pa 184/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	SSO Grzegorz Tyrka SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2018r. w Gliwicach

sprawy z powództwa M. H. (H.)

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o zapłatę odprawy

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 18 września 2017 r. **sygn. akt** IV P 292/17

1) oddała apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. VIII Pa 184/17

UZASADNIENIE

M. H. domagał się zasądzenia od pozwanej Spółki (...) S.A. w B. kwoty 5527,70 zł tytułem odprawy pieniężnej z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu. Podał, że do rozwiązania z nim stosunku pracy doszło na mocy porozumienia stron zawartego z inicjatywy pracodawcy, gdyż kopalnia, w której świadczyli pracę postawiona została w stan likwidacji, a pracownicy otrzymali informacje, że dalsze rozmowy w sprawie zatrudnienia będą prowadzone przez firmy przejmujące spółkę

(...) S.A. i (...) sp. z o.o. Powód podniósł, że przyczyną zawarcia porozumienia w sprawie rozwiązania stosunku pracy nie była chęć zatrudnienia się powoda w innym zakładzie pracy, ale sytuacja ekonomiczna i organizacyjna spółki wskazała, że to strona pozwana przygotowała druki porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa M. H., z uwagi na fakt, że łączyła ją z nim umowa z dnia 03 października 2016r. na czas określony, która miała trwać do 31 grudnia 2016r., a po tej dacie pozwana nie zamierzała kontynuować zatrudnienia z powodem. Podniosła, że od chwili zawarcia porozumienia rozwiązującego umowę do daty końcowej trwania umowy o pracę pozostało kilka dni, co pozwala przyjąć, że po dacie rozpoczęcia likwidacji zakładu górniczego pozwana nie przewidywała nawiązania kolejnego stosunku pracy z powodem. Tym samym powód nie był uprawniony do domagania się aby pozwana zawarła z nim kolejną umowę o pracę, wobec czego nie można przyjąć iż dobrowolnie - na mocy porozumienia stron a nie wypowiedzenia - rozwiązanie stosunku pracy stanowiło podstawę do wypłaty odprawy na podstawie ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Na rozprawie w dniu 18 września 2017r. pełnomocnik powoda M. H. rozszerzył żądanie pozwu i wniósł ostatecznie o zasądzenie na jego rzecz kwoty 5.672,88 zł.

Wyrokiem z dnia 18 września 2017 roku Sad Rejonowy w Zabrzu uwzględnił powództwo w całości i orzekł o kosztach postępowania. .

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 03 października 2016r. M. H. zawarł ze Spółką (...) S.A. w B. umowę o pracę na czas określony, która miała wiązać strony od dnia 03 października 2016r. do 31 grudnia 2016r. Miejscem świadczenia pracy był Oddział KWK (...) w Z. (okoliczności bezsporne).

Powód M. H. podpisał pismo o rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 22 grudnia 2016r. za porozumieniem stron. Propozycję zatrudnienia w (...) Spółce (...) „Knurów - S.,” przedstawiła powodowi M. H. strona pozwana. Powód w chwili podpisywania terminowej umowy o pracę był przekonany, że stosunek pracy będzie z nim kontynuowany po dniu 31 grudnia 2016r., gdyż takie zapewnienie otrzymał podczas rozmowy kwalifikacyjnej. Uchwałą z dnia 19 grudnia 2016r. nr (...) zarząd pozwanej spółki podjął decyzję o całkowitej likwidacji KWK (...) w Z.. Termin jej rozpoczęcia wyznaczono na dzień 01 stycznia 2017r., przyjmując że dzień 31 grudnia 2016r. będzie ostatnim dniem wydobywania węgla kamiennego

Zdaniem Sadu rejonowego roszczenie powoda M. H. zasługiwało na uwzględnienie, bowiem do rozwiązania stosunku pracy pomiędzy stronami doszło z przyczyn leżących po stronie pracodawcy.

Sąd przytoczył treść art. 1 ust. 1 i ust. 2 , art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników

. Wskazał, że podstawową przesłanką stosowania ustawy o tzw. zwolnieniach grupowych jest konieczność rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że do rozwiązania umowy o pracę z powodem doszło z przyczyn niedotyczących pracownika, a inicjatorem rozwiązania z powodem stosunku pracy była pozwana, a rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron nie wyłącza prawa pracownika do odprawy. Z zeznań powoda jednoznacznie wynika, że jego wolą nie było rozwiązanie stosunku pracy w związku ze zmianą pracodawcy, a propozycję zatrudnienia w innej kopalni przedstawiła mu pozwana. Bez znaczenia natomiast dla prawa do odprawy pozostawała kwestia, że umowa o pracę miała i tak trwać tylko do 31 grudnia 2016r., skoro okolicznością bezsporną było, że do rozwiązania stosunku pracy doszło przed wygaśnięciem umowy i to w związku z likwidacją KWK (...). W chwili podpisywania z powodem umowy o pracę nie była jeszcze podjęta decyzja o likwidacji KWK (...). Przytoczył treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2016r., sygn II UK 375/15,

Stwierdził, że w ustalonym stanie faktycznym powodowi M. H. przysługiwała odprawa pieniężna, której wysokość była pomiędzy stronami bezsporna.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 kc w zw. z art. 300 kp.

Na podstawie art. 477² k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednego miesięcznego wynagrodzenia powoda M. H..

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, §9 ust. 2 w zw. z §2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zm), art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016r. poz. 623 j.t., ze zm).

Apelację od wyroku wniosła pozwana. Zaskarżyła wyrok w części tj. w zakresie punktów 2, 4 i 5. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- sprzeczność ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, że do rozwiązania stosunku pracy doszło z przyczyn niedotyczących pracownika, podczas gdy w ocenie apelującej rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło za zgodą pracownika w celu podjęcia przez niego zatrudnienia u innego pracodawcy, tj. w (...) S.A. KWK (...);
- sprzeczność ustaleń faktycznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym poprzez przyjęcie, iż z powodem byłby kontynuowany stosunek pracy, podczas gdy jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym z umowy o pracę z 25 października 2016r. stosunek pracy powoda miał trwać do 31 grudnia 2016r., a zatem powodowi nie przysługuje roszczenie o zawarcie kolejnej umowy o pracę, albowiem uzależnione jest to od woli stron;
- naruszenie prawa materialnego tj. art. 8 w zw. z art. 1 ustawy z 13 marca 2003r. o

szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że zostały spełnione przesłanki, o których mowa we wskazanych powyżej przepisach, wobec czego powodowi przysługuje odprawa, podczas gdy roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na to, że porozumienie o rozwiązaniu umowy o pracę nie zostało zawarte z przyczyny niedotyczącej pracownika, bowiem powód uzyskał gwarancje zatrudnienia w KWK (...), co było autonomicznym wyrazem jego woli i wyborem powoda nie mieszczącym się wobec tego w kategorii przyczyn dających podstawę do przyznania odprawy,

- naruszenie prawa materialnego w postaci art. 8 k.p. w zw. z art. 1 ustawy z 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji przyjęcie przez Sąd, że żądanie zasądzenia odprawy nie stanowi nadużycia prawa mimo tego, iż cel ww. ustawy tj. rekompensata utraty pracy została już osiągnięta poprzez skorzystanie przez powoda z zatrudnienia w KWK (...), a umowa o pracę zawarta z pozwaną wygasłaby w dniu 31 grudnia 2016r.

Powołując się na powyższe zarzuty pozwana domagała się zmiany wyroku w zaskarżonej części i oddalenia powództwa w całości, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w zaskarżonym zakresie i zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji pozwana podniosła, że nie kwestionuje faktu, iż możliwe jest, co do zasady, domaganie się wypłaty odprawy przez pracownika zatrudnionego na podstawie umowy na czas określony, gdy rozwiązanie tej umowy nastąpiło na mocy porozumienia stron, albowiem pozwana wypłacała odprawę w takich przypadkach jednak z tym zastrzeżeniem, że okres trwania tych umów przewidziany był również po dniu 31 grudnia 2016r. Nie można bowiem, w ocenie apelującej, utożsamiać sytuacji zatrudnienia do dnia likwidacji, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, z taką umową, która określała czas jej trwania przypadający po dniu likwidacji, tj. np. była zawarta do lutego 2017r. Pozwana podkreśliła, że powodowi nie przysługuwało w istocie roszczenie w zakresie kontynuacji jego stosunku pracy, gdyż stosunek pracy powoda miał w istocie trwać jedynie do dnia 31 grudnia 2016r. Zarzuciła przy tym, iż z zeznań

powoda nie wynika jednoznacznie kto gwarantował mu zatrudnienie i udzielał też zapewnienia o tym, że stosunek pracy po wygaśnięciu umowy z 25 października 2016r. będzie z nim kontynuowany, zwłaszcza mając na względzie przewidzianą likwidację zakładu pracy. Wręcz przeciwnie na mocy uchwały Zarządu Spółki (...) S.A. nr (...) z 19 grudnia 2016r. pozwana podjęła decyzję o likwidacji Kopalni (...) w Z. z dniem 31 grudnia 2016r. i z tym samym dniem zaprzestała faktycznego wydobycia węgla. Tym samym w ostatnim okresie ruchu zakładu górniczego pozwana nie przewidywała zatrudniania kolejnych pracowników. Stąd umowa z powodem została zawarta na czas określony, którego data wygaśnięcia pokrywała się z datą likwidacji kopalni. W związku z powyższym, po dacie rozpoczęcia likwidacji zakładu górniczego pozwana nie przewidywała nawiązania kolejnego stosunku pracy z powodem, gdyż byłoby to sprzeczne z założeniami procesu likwidacji. Tym samym powód nie był uprawniony do domagania się aby pozwana zawarła z nim kolejną umowę o pracę, wobec czego nie można przyjąć, iż dobrowolne rozwiązanie przez niego stosunku pracy stanowiło podstawę do wypłaty odprawy na podstawie ustawy z 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego przed II instancją, według norm przepisanych. W uzasadnieniu podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i w pełni zgodził się z rozstrzygnięciem i argumentacją Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy, Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. ustalił i zważył co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając zgromadzony materiał dowodowy należało uznać, że Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego zgodnie, z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd I Instancji, uznał je za własne, co oznacza, iż zbędne jest ich szczegółowo powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego. Stanowisko takie zostało zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998r. sygn. I PKN 339/98, OSNP 1999/24/776.

W ocenie Sądu II Instancji podniesione w apelacji strony pozwanej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Zauważyć należy, iż bezsporne pomiędzy stronami było, że powód miał zawartą z pozwaną umowę o pracę, do 31 grudnia 2016r i umowa ta została rozwiązana z dniem 22 grudnia 2016r. za porozumieniem stron. Na skutek likwidacji kopalni doszło do zwolnień grupowych.

Powołany w uzasadnieniu Sądu Rejonowego przepis art. 8, ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003r. Nr 90, poz. 844), przewiduje wprost, że pracownikowi, w związku z rozwiązaniem stosunku pracy w ramach grupowego zwolnienia, przysługuje odprawa pieniężna w kwocie od jednomiesięcznego do trzymiesięcznego wynagrodzenia, której wysokość uzależniona jest od stażu pracy u danego pracodawcy. Przepisy ustawy nie przewidują możliwości odstąpienia od wypłaty odprawy dla pracownika, z którym umowa o pracę uległaby rozwiązaniu w niedługim czasie. W ocenie Sądu Okręgowego, najprawdopodobniej służby pracownicze pozwanej, na skutek niedopatrzenia, nie zorientowały się, że niektóre z umów o pracę zawartych na czas określony, ulegną rozwiązaniu za kilka. Nie można skutkami zaniedbań służb pracowniczych pozwanej, obciążać powoda, który w dobrej wierze przyjął propozycję rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron. Z inicjatywą taką bezspornie wystąpiła pozwana, zatem powód, podobnie jak inni zwalniani w tym czasie grupowo pracownicy pozwanej, miał prawo do odprawy.

Chybiony jest też zarzut pominięcia zasad współzycia społecznego. Ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że do wcześniejszego rozwiązania przedmiotowej umowy o pracę doszło z powodu likwidacji zakładu pracy z inicjatywy pozwanej jako pracodawcy. Nie można odmówić racji powodowi, iż nie miał on interesu

we wcześniejszym rozwiązaniu tej umowy, pomimo konieczności stawienia się przez niego w następnym dniu po jej rozwiązaniu, u nowego pracodawcy. Zdaniem Sądu w sytuacji takiej nie było bowiem konieczności rozwiązywania z powodem umowy o pracę, wystarczyło jedynie zwolnić go do końca trwania tej umowy, z obowiązku świadczenia pracy. Brak jest podstaw do zastosowania art. 8 k.p. Oddalenie powództwa w ustalonym stanie faktycznym stanowiłoby naruszenie zasad współżycia społecznego, bowiem za błąd strony pozwanej odpowiadałby powód, który został zwolniony wyłącznie z przyczyn stojących po stronie pracodawcy.

Reasumując zarzuty apelacji Sąd Okręgowy uznał za niezasadne. Dlatego na mocy art. 385 k.p.c. w punkcie pierwszym, apelację pozwanego oddalono.

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego - na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust 1 pkt 2, w zw. z § 2 pkt 4 i § 10, ust. 1, pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800, ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia - zasądając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 675,00 zł.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia